

Chipul lui Dumnezeu

2 Corinteni 4.4: ... în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.

Știi tu cine este Acela, cititorule, pe care Cuvântul lui Dumnezeu Îl numește „chipul lui Dumnezeu”?

În istoria creației citim referitor la crearea omului: „Și Dumnezeu a creat pe om *după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu*” (Geneza 1.27): nu fără rațiune și fără duh, ca pe animale, ci ca pe o ființă dotată cu rațiune, înțelepciune și pricepere, cu un suflet nemuritor, o creatură destinată de Dumnezeu să stăpânească precum un cap peste toate ordinele inferioare ale creației. Când citim despre acest început al existenței omenești și comparăm istoria omului, ne speriem. Ce caricatură s-a ales din creația ireproșabilă a lui Dumnezeu: din prima pereche nevinovată de oameni - un neam vinovat, din care, seminții întregi și izolate au decăzut sub starea de animal; dintr-un om creat „după chipul lui Dumnezeu” a devenit o minge a patimilor și a dorințelor păcătoase, un sclav al lui satan, gândindu-se cu teamă și spaimă la moarte - așa după Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, așa și după dovezile istoriei și ale vieții.

Dar cine este totuși cel pe care Cuvântul lui Dumnezeu Îl caracterizează ca fiind „*chipul lui Dumnezeu*”? Se vorbește, se poate vorbi astfel despre un Om? Da, la un Om se referă - minunata înnobilare a neamului omenesc -, firește, un Om de un fel deosebit. Nu este nimeni altcineva, decât Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, dar care totodată, prin nașterea Sa de către o femeie umană a devenit Om adevărat și care încă și astăzi, după întoarcerea Sa la Tatăl, *trăiește* în cer ca Om. (Compară cu 1 Timotei 2.5; Evrei 2.6-9 și alte pasaje.) Despre acest Om vorbește Scriptura în legătură cu sfânta Evanghelie, care provine de la El, ca despre „chipul lui Dumnezeu”. Acest Om minunat, ultimul Adam, cum se exprimă Cuvântul, a făcut altfel decât primul Adam, primul om. În timp ce acesta n-a avut încredere în Dumnezeu în circumstanțele cele mai favorabile, a fost neascultător și prin păcatul său a adus în lume inexprimabilă nenorocire, Acela a avut încredere deplină în Dumnezeul Său în cele mai mari ispitiri, a fost ascultător absolut și în totul, iar în smerirea Sa de bunăvoie și în abnegația Sa a mers până la moarte de cruce. Îngrozitor este faptul cum oamenii L-au tratat pe acest Om sfânt și Om binevoitor, acest Binefăcător și Prieten al săracilor. Prigonit deja de copil de către Irod, apoi în timpul apariției Sale publice, în genere de către conducătorii poporului, dar și de popor batjocorit, dușmănit și atacat, la sfârșitul vieții Sale a trebuit să lase să treacă peste El toată ura oamenilor, iudei și păgâni. Poporul a strigat „Răstignește-L! Răstignește-L!” Marele preot și cei care făceau parte din sinedriu L-au scuipat și L-au lovit cu pumnii, slujitorii I-au dat palme peste obraz și mercenarii L-au batjocorit, L-au biciuit, L-au încununit cu spini și L-au pironit pe cruce, dar chiar și atunci ostilitatea oamenilor nu a luat sfârșit.

De ce toate acestea? Ce le făcuse El lor? Îi tratase El rău pe oameni? Dimpotrivă. Numai lucruri bune primiseră de la El și avuseseră parte din belșug de amabilitatea și de ajutorul Său. El vindecase bolnavi, hrănise flămânzi și săracilor le propovăduise Evanghelia. Nu exista nimic ce ar fi putut să-I reproșeze. Viața Sa fusese în toate privințele ireproșabilă, sfântă și dreaptă. Nimeni nu a putut să-I dovedească nici măcar un singur păcat.

Atunci de ce această tratare rușinoasă din partea contemporanilor Săi? De aceea, pentru că faptele lor erau rele, iar El era drept, pentru că iubeau mai mult întunericul decât lumina și pentru că se lăsau ademeniți de tatăl minciunii, de diavol.

Și urmașii acelor oameni n-au procedat mai bine. În starea lor firească nu exista nicio deosebire între aceștia și aceia. Până în ziua de astăzi, Isus Hristos a fost și a rămas subiectul ostilității omenești. Lumea Îl vrea astăzi la fel de puțin ca atunci. Dacă ar veni astăzi din nou, ea L-ar răstigni ca în anul 33 pe Cel pe care este astăzi și mereu „chipul lui Dumnezeu”.

Există oameni care Îl recunosc într-adevăr pe Isus, dar care în poziția lor față de Hristos se găsesc într-o eroare primejdioasă, la fel cum mulți își fac despre Dumnezeu o imagine absolut greșită. În ziarul excelent redactat, „Berliner Evangelischen Sonntagsblatt” tocmai am găsit cuvinte foarte bune despre Dumnezeu și despre noi, pe care vreau să le redau aici.

„Existența omenească”, se spune în numărul din 18 august, „nu-L poate înțelege, căutarea omenească nu-L poate găsi. Ființa omenească nu poate nici să-L ajungă sau măcar să-L fixeze într-un cuvânt, într-o noțiune, într-o idee, într-o imagine, care nu rămâne mereu decât omenească. Noi nu suntem stăpâni peste El; El este stăpân peste noi. El este peste noi. Noi nu-L cuprindem; noi suntem cuprinși de El. Noi nu-L găsim; noi suntem găsiți de El. Noi nu-L recunoaștem pe El; dar noi suntem recunoscuți de El. Teama de Dumnezeu, venerația înaintea unui Dumnezeu mare, atotputernic, etern și sfânt, rămân în toată trăirea cu Dumnezeu, în toată slujirea lui Dumnezeu, trăsătura principală și esența adevăratei evlavii. Fără această teamă de Dumnezeu, toată slujirea lui Dumnezeu devine idolatrie, aceasta înseamnă închinarea la o imagine a lui Dumnezeu, pe care omul a scos-o din sine și a așezat-o înaintea sa. Dar așa ceva nu se întâmplă numai acolo unde ne facem cu mâna și cu dalta, din lemn sau din piatră, o imagine a lui Dumnezeu după propriul nostru bun-plac, ci și acolo unde ne formăm idei și idealuri în minte, cu ajutorul muncii intelectuale, pentru ca apoi să îngenunchem înaintea lor, să ne închinăm lor și să spunem: Acesta este Dumnezeul meu.”

Și în privința lui Isus Hristos își formează mulți oameni propriile idei și idealuri. Și ce citim și auzim aici este adesea de-a dreptul înfricoșător. Nu îndrăznim să repetăm cuvintele cu care oamenii Îl înjosesc pe mărețul Fiu al lui Dumnezeu, prin aceea că ei Îi dau o înfățișare după dorința lor, pe când vorbesc despre El ceea ce izvorăște din inimile lor corupte de păcat, în loc să se lase învățați în smerenie de Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca toți să se gândească la aceasta: Firește, Isus Hristos a devenit Om și trăiește ca Om la dreapta lui Dumnezeu, dar El este și Dumnezeu din eternitate, este Fiu etern: „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El” (Coloseni 1.15-17). Lui Îi este dată, ca Om, toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28.18). Prin El va judeca Dumnezeu pământul cu dreptate (Faptele apostolilor 17.31). El este Cel dintâi și Cel din urmă și Cel viu. El este viu în vecii vecilor și are cheile morții și ale Locuinței morților (Apocalipsa 1.17,18). El va ședea cândva pe marele tron alb ca să judece, El, dinaintea căruia pământul și cerul fug și nu se va mai găsi niciun loc pentru ele (Apocalipsa 20.11).

Acesta este El, Isus din Nazaret, Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, Isus, Fiul Dumnezeului celui viu. Permite să ți se spună, ție, cel care îndrăznești să remodelezi Persoana Sa după propria ta voință și rațiune. Cine este înțelept se apropie de El cu teamă și venerație, pentru că cine vine la El cu inima zdrobită și mâhnită, mai poate să aibă parte și astăzi de harul și îndurarea Sa. Cine vine astfel la El nu va fi scos afară de către El, ci i se va da fericire eternă. Dar cine pășește înaintea Lui în mândrie și cu aroganța unei inimi nezdrobite, acela să se uite

bine ca El să nu Se mânie și să nu piară pe cale, dacă mânia Lui se aprinde numai puțin.
(Compară cu Psalmul 2.12.)

Titlul original: „Das Bild Gottes”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 236-241.